

Arrest

nr. 346 441 van 8 mei 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 4 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2026 nam de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Het Houtsche op 23.02.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: Q.

voornaam: A. Y. Q.

geboortedatum: (...) 2000

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 13° *wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene diende op 26.10.2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) heeft op 05.04.2024 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) heeft deze beslissing op 04.10.2024 in beroep bevestigd. Vervolgens diende betrokkene op 31.10.2024 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) heeft op 30.09.2025 een beslissing tot nietontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen, deze beslissing werd aan betrokkene kennisgegeven op 03.10.2025. Op 20.10.2025 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Dit verzoek werd op 13.03.2026 eveneens niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Na zijn vasthouding en de weigering van zijn laatste verzoek diende betrokkene nogmaals een verzoek om internationale bescherming in op 20.03.2026 dit verzoek werd geweigerd door het CGVS op 30.03.2026 door middel van een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek, deze beslissing werd op dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Inmiddels diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in op 08.04.2026, dit verzoek werd op 20.04.2026 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. De beslissing werd op dezelfde dag betekend aan betrokkene.

Betrokkene verklaarde op 23.02.2026 in België te zijn en niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat er gevaar voor zijn leven, sprake van onderdrukking is en omdat hij beschuldigd werd zonder enige misdaad omdat hij eerlijk en integer was.

Verder verklaart betrokkene geen familie of te kinderen te hebben in België maar dat zijn grote familie in zijn land van herkomst verblijft. Tot slot verklaarde betrokkene geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 17.03.2026 en 03.04.2026 dat hem betekend werden op dezelfde data. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in Duitsland dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 26.10.2022 diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming. Op 04.10.2024 werd een negatieve beslissing genomen door de RVV, navolgend op de weigering van het CGVS op 05.04.2024. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 31.10.2024. Dit volgend verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard op 30.09.2025 waarop betrokkene op 20.10.2025 opnieuw een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dit verzoek werd op 13.03.2026 niet-ontvankelijk verklaard. Op 20.03.2026 diende betrokkene nogmaals een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd eveneens onontvankelijk verklaard door het CGVS op 30.03.2026. Inmiddels diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in op 08.04.2026, dit verzoek werd op 20.04.2026.

niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. De beslissing werd op dezelfde dag betekend aan betrokkene.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende immers reeds op 26.10.2022 en 31.10.2024, 20.10.2025, 20.03.2026 en 08.04.2026 verzoeken om internationale bescherming in, die allen negatief werden afgesloten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaarde op 23.02.2026 in België te zijn en niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat er gevaar voor zijn leven, sprake van onderdrukking is en omdat hij beschuldigd werd zonder enige misdaad omdat hij eerlijk en integer was.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn eerdere verzoeken (4) om internationale bescherming. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: (...)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu blijkt dat verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt. De bestreden verwijderingsmaatregel kan op elk moment worden uitgevoerd, dermate dat de behandeling imminent is.

Verweerder betwist de dringendheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert ook een gebrek aan een substantiële vormvereiste aan.

Verzoeker citeert uitgebreid de bestreden beslissing en stelt in het eerste middel dat de zeer beperkte motivering geenszins het bevel om het grondgebied te verlaten naar recht kan verantwoorden. Verder voert verzoeker aan dat de akte van kennisgeving niet voldoet aan een substantiële vormvereiste, nu er geen handtekening noch stempel van de overheid staat vermeld. Dit is volgens verzoeker problematisch, nu het

ontbreken van de handtekening en de stempel vanwege de beslissingnemende overheid er noodgedwongen toe leidt dat er twijfel kan bestaan omtrent het feit dat de beslissing effectief door de bevoegde persoon werd genomen. Dit houdt ook een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu op de beslissing correcte vermeldingen en handtekeningen moeten aangebracht worden.

In een volgend onderdeel stipt verzoeker aan dat naast het aanduiden van de meest toepasselijke bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, op grond van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 ook de feitelijke gegevens moeten worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat een of meer weigeringsgronden kunnen ingeroepen worden. Dienaangaande merkt verzoeker op dat in de akte van kennisgeving wordt gesteld dat verzoeker verklaart voorafgaandelijk aan de beslissing gehoord te zijn, waarbij wordt verwezen naar het administratieve verslag dat door de politie van H. werd ingevuld en het formulier hoorrecht. In de bestreden beslissing zelf wordt volgens verzoeker nergens meer verwezen naar de eerdere verklaring van verzoeker. Indien een dergelijke verklaring al heeft plaats gevonden, stipt verzoeker aan dat verweerder zich klaarblijkelijk heeft gesteund op eerdere, oudere gegevens, hetgeen eveneens een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

Ten slotte voert verzoeker aan dat uit de motivering niet kan worden afgeleid waarom verzoeker dient te worden teruggeleid zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Ook om die reden is de motivering naar recht niet verantwoord en onzorgvuldig, aldus verzoeker.

Prima facie beoordeling

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat betreft het middel aangaande de substantiële vormvereiste, volgt de Raad niet dat er op de akte van kennisgeving geen handtekening, noch stempel van de overheid staat vermeld. Het is duidelijk dat de terugkeerbegeleider van het gesloten centrum 127bis K.S. de beslissing heeft ter kennis gebracht, haar naam heeft geschreven, bijkomend heeft getekend en haar stempel met haar functie is geplaatst. Het argument mist dan ook feitelijke grondslag. Het feit dat deze naam, stempel en handtekening staan onder "gesloten centrum" op de akte van kennisgeving, en niet onder "overheid" doet hieraan geen afbreuk. De Raad kan prima facie ook niet volgen dat dit "gebrek" in de kennisgeving er noodgedwongen toe leidt dat er twijfel bestaat over het feit of de bestreden beslissing zelf werd genomen door een daartoe bevoegde persoon. De beslissing werd genomen door S.B. als gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, en verzoeker betwist niet rechtstreeks de bevoegdheid van deze persoon, doch ontwikkelt het middel via een – door de Raad niet aangenomen – gebrek in de akte van kennisgeving. De Raad neemt om deze reden ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Waar verzoeker stelt dat de meest toepasselijke wettelijke bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet moeten vermeld worden, wijst de Raad erop dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op weigering van toegang tot het grondgebied en de rechtsgrond vormt voor terugdrijvingen, hetgeen thans niet aan de orde is. Waar verzoeker aanvoert dat op grond van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 de feitelijke gegevens moeten worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat een of meer weigeringsgronden kunnen ingeroepen, kan hij gevolgd worden, maar is dat in casu ook het geval. De gemachtigde heeft zowel naar de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde de artikelen 7, 74/14 en 74/13 van de Vreemdelingenwet verwezen, als naar de feitelijke overwegingen die het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, als de terugleiding naar de grens onderbouwen, verwezen. Hij heeft tevens ook aangaande de artikelen 3 en 8 van het EVRM gemotiveerd.

De Raad volgt dan ook niet dat de beslissing aangaande de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn niet is gemotiveerd. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dit:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 17.03.2026 en 03.04.2026 dat hem betekend werden op dezelfde data. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in Duitsland dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 26.10.2022 diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming. Op 04.10.2024 werd een negatieve beslissing genomen door de RVV, navolgend op de weigering van het CGVS op 05.04.2024. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 31.10.2024. Dit volgend verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard op 30.09.2025 waarop betrokkene op 20.10.2025 opnieuw een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dit verzoek werd op 13.03.2026 niet ontvankelijk verklaard. Op 20.03.2026 diende betrokkene nogmaals een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd eveneens onontvankelijk verklaard door het CGVS op 30.03.2026. Inmiddels diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in op 08.04.2026, dit verzoek werd op 20.04.2026.

niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. De beslissing werd op dezelfde dag betekend aan betrokkene.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende immers reeds op 26.10.2022 en 31.10.2024, 20.10.2025, 20.03.2026 en 08.04.2026 verzoeken om internationale bescherming in, die allen negatief werden afgesloten.”

Ook bij de terugleiding wordt verwezen naar de motivatie onder artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Verzoeker geeft een opmerking bij de vermelding in de akte van kennisgeving dat verzoeker verklaart gehoord te zijn voorafgaandelijk aan de beslissing, met verwijzing naar het ingevulde administratief verslag van de politiezone H.H. en het formulier hoorrecht. Hij stelt dat nergens in de beslissing wordt verwezen naar een eerdere verklaring. Opnieuw mist dit argument feitelijke grondslag, nu de Raad in de motivering leest:

“Betrokkene verklaarde op 23.02.2026 in België te zijn en niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat er gevaar voor zijn leven, sprake van onderdrukking is en omdat hij beschuldigd werd zonder enige misdaad omdat hij eerlijk en integer was.

Verder verklaart betrokkene geen familie of te kinderen te hebben in België maar dat zijn grote familie in zijn land van herkomst verblijft. Tot slot verklaarde betrokkene geen medische problemen te hebben.”

Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde zich bij het nemen van de beslissing op oude gegevens heeft gebaseerd, verklaringen die destijds voor de politiezone van Het Houtsche zijn afgelegd, en daardoor onzorgvuldig heeft gehandeld, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het gehoor dateert van 23 februari 2026, zijnde iets meer dan twee maanden voor het nemen van de bestreden beslissing. Echter, vooreerst zijn deze verklaringen dus nog vrij recent en bijkomend licht verzoeker niet toe wat hij verder nog had willen verklaren dat mogelijk een invloed zou kunnen gehad hebben op de bestreden beslissing. Hierbij mag er niet aan voorbij gegaan worden dat verzoeker al maar liefst vijf verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die allen werden verworpen. Het is steeds mogelijk dat een nieuw zwaarwegend element zou opduiken op enkele maanden tijd, maar verzoeker vermeldt niets concreet. Er kan prima facie geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen, minstens heeft verzoeker geen belang bij zijn argument.

Het eerste middel is niet ernstig.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing en zegt het niet eens te zijn met het motief dat hij zou verklaard hebben geen medische problemen te hebben. Psychologische problemen, zoals post-traumatische stress zijn eveneens medische problemen. Hij legt stukken voor waaruit blijkt dat hij gebukt gaat onder een psychologische problematiek die verdere opvolging in België vereist. Volgens verzoeker zou een uitwijzing zonder bijstand dan ook een inbreuk uitmaken op artikel 3 van het EVRM. De motivering heeft met deze elementen geen rekening gehouden, waardoor een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM onvoldoende werd nagegaan.

Zoals verweerder in de nota en ter zitting aanstipt, blijkt uit het gehoorverslag/administratief rapport van 23 februari 2026, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker ontkennend heeft geantwoord op de vraag of er een ziekte was die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Bijgevolg is het geheel logisch dat de gemachtigde ook in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verder neemt de Raad ook niet aan dat uit het door verzoeker gevoegde stuk kan afgeleid worden dat hij thans nog onder een ernstige psychologische problematiek gebukt zou gaan, nu verweerder in de nota en ter zitting terecht aanstipt dat dit attest dateert van 2023, zodat de actualiteit van de problematiek niet blijkt. Bovendien stelt de klinisch psychologe ook nergens in het attest dat de problematiek van 2023 in België opvolging vereist. Tot slot stipt de Raad aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*.

Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen bij de verwijdering van een zieke vreemdeling. In casu kan niet redelijkerwijs worden voorgehouden dat een dergelijke psychische situatie zich voordoet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Het tweede middel is evenmin ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES

